

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobců

a) J. J.

b) J. K.

c) M.S.

všichni zastoupeni advokátem Mgr. Pavlem Černohousem
sídlem Lublaňská 398/18, 120 00 Praha 2 – Vinohrady

proti

žalovanému

Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2017, č. j. MSK 99805/2017, ve věci
dodatečného povolení stavby

Shodu s prvopisem potvrzuje

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 11. 10. 2017, č. j. MSK 99805/2017, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobcům a), b) a c) na náhradě nákladů řízení částku 41 788 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Pavla Černohouse, advokáta se sídlem Lublaňská 398/18, 120 00 Praha 2 – Vinohrady.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobci se žalobou ze dne 11. 12. 2017 domáhali zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta jako opožděná odvolání žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu Krnov, odboru regionálního rozvoje (dále také jen „stavební úřad“), č. j. KRNORR-5676/2019 voja ze dne 23. 3. 2016, kterým byla dodatečně povolena změna dokončené stavby, nazvané „EXPEDIČNÍ SKLADY SILNICE.CZ s. r. o.“ na pozemku parc. č. 2435/5 v k.ú. Opavské Předměstí, na ul. Vrchlického 1151/24, Krnov.
2. Žalobci uvedli, že dne 5. 3. 2017 na setkání obyvatel zasažených provozem skladu a výroby asfaltu získali kopii rozhodnutí Městského úřadu Krnov ze dne 23. 3. 2016, kterým byla dodatečně povolena shora uvedená stavba. Tímto získali informaci o uvedeném rozhodnutí a o otázce, která je jím řešena. Dne 15. 3. 2017 pak ve smyslu § 84 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) podali proti uvedenému rozhodnutí odvolání. Stavební úřad postoupil podaná odvolání žalovanému bez toho, že by s jejich obsahem seznámil ostatní účastníky, přičemž vyhodnotil odvolání jako nepřipustná. Žalovaný je však vyhodnotil jako přípustná, když považoval žalobce za účastníky předmětného řízení a uložil stavebnímu úřadu seznámit ostatní účastníky s obsahem odvolání a zabývat se včasností podaného odvolání. Žalobci následně od žalovaného získali doplněné podklady a podáním ze dne 21. 8. 2017 se vyjádřili ke všem tvrzením stavebního úřadu. Následně vydal žalovaný napadené rozhodnutí.
3. Žalobci se předně vyjádřili k celkovému postupu stavebního úřadu. Podle žalobců stavební úřad ještě před zahájením řízení o dodatečném povolení stavby věděl o tom, že obyvatelé v okolí stavby (vlastníci dotčených nemovitostí) se cítí dotčení na svých právech a že splňují podmínku účastenství ve stavebním řízení. Přesto stavební úřad tyto účastníky vědomě neinformoval o zahájení řízení o dodatečném povolení stavby, zřejmě ve snaze nezákonně vyhovět stavebníkovi. Toho si musel být vědom také stavebník. Z odpovědi stavebního úřadu ze dne 23. 4. 2015 je vidět, že stavební úřad vyvolával dojem, že skladování a tavení asfaltu je prováděno v souladu s dřívějšími rozhodnutími.
4. Žalobci dále namítají nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Je nutné obzvláště pečlivě posuzovat, kdy žalobci získali takovou informaci o odvoláním napadeném rozhodnutí, aby to mělo za následek počátek běhu subjektivní lhůty podle § 84 správního řádu. V pochybnostech je nutno situaci vyhodnotit ve prospěch žalobců, neboť nezákonný postup správních orgánů jim nemůže být přičítán k tíži. Jak správním orgánům tak stavebníkovi muselo být jasné, že se provoz stavby dotýká mnohem většího okruhu osob a

že tedy i okruh účastníků řízení je mnohem širší, než jak jej vymezil stavební úřad. Aby bylo možné tvrdit, jak učinil žalovaný, že někomu počala běžet subjektivní lhůta podle § 84 odst. 2 správního řádu, je nutno najisto prokázat, že daná osoba se dozvěděla o vydaném rozhodnutí a zároveň o řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Žalovaný se spokojil jen s povrchním „prokázáním“ skutečnosti, že se žalobci dozvěděli o existenci nějakého rozhodnutí o dodatečném povolení stavby – žalovaný však nezkoumal, zda byla splněna i druhá podmínka pro započetí běhu lhůty, a to zda a v jaké kvalitě se dozvěděli o řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. K tvrzení žalovaného, že žalobkyně a) se o rozhodnutí dozvěděla při jednání dne 13. 9. 2016 žalobci uvádí, že v zápisu z uvedeného jednání je uvedeno pouze „Bylo dodatečné povolení“. Ze zápisu nikterak neplyne, že by žalobkyně a) byla seznámena s tím, že by řešeným předmětem řízení o dodatečném povolení stavby mělo být povolení, které samo o sobě je podmínkou provozu tavicího asfaltu, zejména, když tavicírna byla provozována ještě před vydáním dodatečného stavebního povolení. Není zřejmé, na základě jakých skutečností a úvah dospěl žalovaný k závěru, že se žalobkyně a) dozvěděla o předmětu řízení (o řešení otázky) a že jí započala běžet subjektivní lhůta.

5. K tvrzení žalovaného o tom, že žalobce b) byl osobně přítomen na jednání dne 10. 8. 2016, takže již v tento den byly v jeho případě naplněny obě skutečnosti rozhodné pro počátek běhu subjektivní lhůty, žalobci uvádí, že se nejedná o konkrétní informaci o vydaném dodatečném stavebním povolení, tedy kdy bylo vydáno, předmět rozhodnutí – rozsahu a funkce dodatečně povolení stavby atd. S uvedenou argumentací žalobců se žalovaný nikterak nevypořádal.
6. K tvrzení žalovaného o tom, že v případě žalobkyně c) nastaly skutečnosti rozhodné pro běh subjektivní lhůty dne 10. 11. 2016, kdy byl žalobkyni c) doručen dopis stavebního úřadu ze dne 3. 11. 2016, žalobci uvedli, že v uvedeném dopise podle žalobců není stavební povolení blíže konkretizováno (např. kdy bylo vydáno) a vůbec se neuvádí, jaká stavba byla jeho předmětem.
7. Ani u jednoho z žalobců nedošlo k obeznámení se s textem dodatečného povolení stavby nebo s jeho relevantním obsahem dříve než 5. 3. 2017. Žalovaný nijak neprokazuje, že by se žalobci v jím uváděných situacích dozvěděli o předmětu dodatečného povolení stavby. Z podkladů ve správním spise naopak vyplývá, že o řešení otázky, která je předmětem řízení se žalobci dozvěděli až 5. 3. 2017. Ve vztahu k tomuto datu je jejich odvolání proti dodatečnému povolení stavby včasné a napadené rozhodnutí tudíž nezákonné.
8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, že se v napadeném rozhodnutí velmi podrobně zabýval tím, zda a v jaké kvalitě se žalobci dozvěděli o řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, a to včetně odkazu na příslušné pasáže posuzovaného rozhodnutí stavebního úřadu, na konkrétní písemnosti obsažené ve spise a konkrétní data relevantní pro posouzení běhu lhůt. Odůvodnil rovněž, proč v daném případě došlo k překročení subjektivní lhůty k podání odvolání u všech žalobců. Žalovaný opětovně zdůraznil, že § 84 odst. 1 správního řádu nepředpokládá, že k tomu, aby opomenutí účastníci mohli podat odvolání, jim musí být znám úplný obsah rozhodnutí včetně podmínek, za kterých byl záměr povolen. Není tedy rozhodné, zda se účastníci seznámili s úplným obsahem rozhodnutí.
9. Ve věci se konalo u podepsaného soudu dne 17. 10. 2017 ústní jednání, u kterého účastníci setrvali na svých stanoviscích. Pokud účastníci navrhli další, dříve nenavržené důkazy,

soud k jejich provedení nepřistoupil, neboť je považoval s ohledem na zjištěný skutkový stav a právní posouzení věci za nadbytečné.

Zjištění z průběhu správního řízení

10. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že společnost SILNICE.CZ s. r. o. (dále také jen „stavebník“) podala dne 19. 10. 2015 prostřednictvím autorizovaného inspektora Ing. J. S. ke stavebnímu úřadu oznámení dle § 117 odst. 2 stavebního zákona o stavebním záměru s certifikátem autorizovaného inspektora, přičemž stavební záměr měl spočívat ve stavebních úpravách stávající haly expedice pro realizaci nové technologie pro zpracování bitumenu (silničního modifikovaného asfaltu PMB 65/105-620), které mělo spočívat ve změně jeho skupenství z pevného na kapalné. Stavební úřad uplatnil proti tomuto záměru výhrady dle § 117 odst. 4 stavebního zákona a krajský úřad rozhodl dne 7. 1. 2016 o tom, že oznámení stavebníka o stavebním záměru nemá právní účinky, neboť je v rozporu s právními předpisy.
11. Stavebník přesto zahájil stavební úpravy; stavební úřad vyzval stavebníka k zastavení prací a dne 28. 1. 2016 vykonal v místě stavby kontrolní prohlídku a následně dne 29. 1. 2016 oznámil zahájení řízení o odstranění stavby. Dne 4. 2. 2016 podal stavebník žádost o dodatečné povolení stavebních úprav. Stavební úřad nato dne 23. 2. 2016 oznámil zahájení řízení o dodatečném povolení stavby a nařídil ústní jednání spojení s místním šetřením na den 18. 3. 2016. Dne 23. 3. 2016 stavební úřad dodatečně povolil změnu dokončené stavby; toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 4. 2016.
12. Dne 15. 3. 2017 podali žalobci proti uvedeném u rozhodnutí odvolání s námitkou, že je stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby zcela opomněl a byla upřena jejich procesní práva. Toto odvolání posoudil stavební úřad jako nepřipustné; měl za to, že žalobci neměli být účastníky předmětného řízení. Krajský úřad však dospěl k závěru, že žalobcům postavení účastníků řízení přísluší a uložil stavebnímu úřadu zabývat se včasností podaného odvolání.
13. Stavební úřad následně opětovně postoupil odvolání žalovanému se závěrem, že odvolání je opožděné, přičemž předložil žalovanému spis spolu se složkou označenou „Příloha krajského úřadu“, obsahující písemnosti, jež měly svědčit o tom, že žalobci byli seznámeni se skutečností, že bylo předmětné rozhodnutí vydáno. Ve vztahu k žalobkyni a) se jedná o zápis z jednání konaného dne 13. 9. 2016 v kanceláři místostarosty města ve věci stížnosti na ohrožení zdraví a zhoršení stavu životního prostředí a žádosti občanů o prošetření činnosti společnosti Evropské distribuční centrum, a.s. Z uvedeného zápisu vyplývá, že osoby přítomné na jednání, tedy mj. také žalobkyně a), obdržely odpověď odboru životního prostředí Městského úřadu Krnov, ve které bylo uvedeno, že dne 23. 3. 2016 bylo vydáno dodatečné povolení stavby. Ve vztahu k žalobci b) se jedná o záznam jednání konaného dne 10. 8. 2016 v kanceláři vedoucího odboru životního prostředí Městského úřadu Krnov ve věci realizace záměru „Expediční sklady, SILNICE.CZ. Uvedeného jednání se měl zúčastnit také žalobce b), přičemž v záznamu je uvedeno, že „...v dodatečném povolení stavby byl na základě požadavku KHS MSK stanoven zkušební provoz po dobu maximálně 3 měsíců“. Ve vztahu k žalobkyni c) se jedná o dopis ze dne 3. 11. 2016 č. j. KRNOOV-59803/2016, kterým stavební úřad odpovídal žalobkyni c) na její podání ze dne 19. 9. 2016, přičemž mj. bylo žalobkyni c) sděleno, že stavba společnosti SILNICE.CZ je provedena „...v souladu s vydaným rozhodnutím o dodatečném povolení stavby...“.

Shodu s prvopisem potvrzuje

14. Žalovaný rozhodl o odvolání žalobců napadeným rozhodnutím, ve které zejména hodnotil listiny specifikované v bodu 13. tohoto rozsudku a dospěl k závěru, že odvolání žalobců je opožděné, neboť se žalobci o vydání dodatečného stavebního povolení a o tom, co je jeho předmětem, dozvěděli na uvedených jednáních, resp. žalobkyně c) z dopisu stavebního úřadu. Uzavřel, že odvolání sice bylo podáno v roční lhůtě dle § 84 odst. 1 správního řádu, nicméně ani jedním z žalobců nebylo podáno v subjektivní 30-ti denní lhůtě ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděli. Podle žalovaného § 84 odst. 1 správního řádu nepředpokládá, že k tomu, aby opomenutí účastníci řízení mohli podat odvolání, jim musí být znám úplný obsah rozhodnutí včetně podmínek, za kterých byl záměr povolen.

Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Předně krajský soud neshledal jako důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný totiž přezkoumatelným způsobem vysvětlil důvody, které jej vedly k závěru o opožděnosti odvolání žalobců; ostatně žalobci těmto důvodům obsáhle oponují.
17. Podstatné pro posouzení pak v dané věci je, v jakém rozsahu musí být pro účely počátku běhu subjektivní lhůty pro podání odvolání opomenutý účastník dle § 84 odst. 1 správního řádu obeznámen s rozhodnutím, proti kterému brojí odvoláním. Citované ustanovení totiž pojí počátek běhu lhůty se dnem, kdy se opomenutý účastník dozví o vydání rozhodnutí a o řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. V této souvislosti je třeba poukázat na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu přijaté v rozsudku ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007-118, SbNSS 1838/2009, dle kterých „*I rozhodnutí správního orgánu, které nebylo formálně řádně doručeno (oznámeno) účastníku řízení, může nabýt právní moci (§ 52 odst. 1 správního řádu z roku 1967, § 73 odst. 1 správního řádu z roku 2004), nastane-li fikce oznámení rozhodnutí. Je-li účastník řízení, jehož práva, právem chráněné zájmy či povinnosti byly rozhodnutím dotčeny, opomenut při oznámení rozhodnutí, nastane fikce oznámení rozhodnutí k okamžiku, k němuž je bezpečně a bez rozumných pochyb zjištěno, že opomenutý účastník seznal úplný obsah rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu, zásadně tedy rovnocenně tomu, jako by mu bylo rozhodnutí řádně oznámeno.*“
18. Je zcela zřejmé, že optikou uvedených závěrů nemůže napadené rozhodnutí žalovaného obstát; nelze totiž přisvědčit žalovanému v jeho názoru, že „§ 84 odst. 1 správního řádu nepředpokládá, že k tomu, aby opomenutí účastníci řízení mohli podat odvolání, jim musí být znám úplný obsah rozhodnutí včetně podmínek, za kterých byl záměr povolen“. Žalobcům jako opomenutým účastníkům (přičemž skutečnost, že žalobci jsou opomenutými účastníky stavebního řízení nebyla v odvolacím řízení ani v řízení před soudem sporná) totiž počala běžet 30-ti denní subjektivní lhůta pro podání odvolání až okamžikem, kdy se seznámili s obsahem rozhodnutí – tedy (a to rovněž nebylo v řízení sporné) dne 5. 3. 2017, kdy byli obeznámeni s textem předmětného rozhodnutí stavebního úřadu. Až v uvedený okamžik lze totiž bezpochyby uzavřít, že seznali úplný obsah rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu. Pokud tedy žalobci podali odvolání dne 15. 3. 2017, učinil tak v rámci 30-ti denní subjektivní lhůty, tedy včas.

19. Jako zcela nesprávné je zapotřebí odmítnout úvahy žalovaného, který dovozoval obeznámení se s rozhodnutím ve smyslu § 84 odst. 1 správního řádu z toho, že žalobcům bylo různými způsoby sděleno, že bylo vydáno předmětné povolení. Z podkladů, ze kterých žalovaný vycházel je totiž zřejmé, že žalobcům nebylo sděleno nikdy více než to, že bylo vydáno rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, avšak bez toho, aby žalobci byli seznámeni s důvody, které vedly stavební úřad k vydání rozhodnutí, tedy s tím, jakým způsobem byla řešena otázka, jež byla předmětem rozhodování. Obecná informace o skutečnosti, že bylo určité rozhodnutí vydáno, sdělená opomenutému účastníku, nemůže mít za následek počátek běhu subjektivní lhůty k podání odvolání ve smyslu citovaného ustanovení.

Závěr a náklady řízení

20. Krajský soud tedy s ohledem na uvedené závěry shledal napadené rozhodnutí nezákonné, a proto jej dle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

21. O náhradě nákladů řízení mezi žalobci a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobci byli v řízení procesně úspěšní a vzniklo jim tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobců tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek	9 000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem	
- odměna advokáta za zastupování § 7, § 9 odst. 4 písm. v řízení ve výši 7 440 Kč / úkon (tj. 3 d), § 12 odst. 4 žalobci x 3 100 Kč x 0,8) při těchto vyhl. č. 177/1996 Sb. úkonech právní služby:	
1) příprava a převzetí věci	
2) sepsání žaloby	
3) replika žalobců k vyjádření žalovaného	
4) účast u ústního jednání	29 760 Kč
- paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při shora uvedených úkonech právní pomoci § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	1 200 Kč
- paušální náhrada za promeškaný čas za 14 půlhodin § 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	1 400 Kč
- náhrada cestovného	428 Kč

Celkem

41 788
Kč

Soud uložil žalovanému zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení uvedenou částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci

rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 17. října 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu